

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΗΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ

Εκεί που φύτευε φλισκούνι κι άγρια μέντα κι έβγαζε η γη το πρώτο της κυκλάμινο

Στο τόπο που ο Ν. Γκάτσος το 1976 εμπνεύστηκε τους στίχους αυτούς για να καταγγείλει τη καταστροφή του φυσικού και πολιτιστικού του περιβάλλοντος, 32 χρόνια μετά η Ελλάδα καταγγέλλεται διεθνώς διότι αδυνατεί ακόμα και να παρακολουθήσει τις στοιχειώδεις υποχρεώσεις της απέναντι στο Πρωτόκολλο του Κιότο.

τώρα χωριάτες παζαρεύουν τα τσιμέντα και τα πουλιά πέφτουν νεκρά στην υψικάμινο.

Δεν πιστεύουμε ότι η συμφωνία αυτή θα συμβάλει στην αποτροπή της καταστροφής του περιβάλλοντος, αφού η λογική του «όποιος ρυπαίνει πληρώνει» βρίσκει αρκετούς καλοθελητές που ρυπαίνουν και πληρώνουν ενώ βρίσκει και αρκετούς «μπταχσιδες» που συνεχίζουν να ρυπαίνουν (χωρίς να πληρώνουν) αλλά και χωρίς να υιοθετούν καν στόχους μείωσης των ρύπων. Μεγάλος χαμένος της υπόθεσης: ο τρίτος κόσμος. Όμως είναι δυνατόν το έτος 2008 να παραδέχεται μια χώρα ότι αδυνατεί να έχει ένα ολοκληρωμένο σύστημα καταγραφής της εκπομπής των ρύπων;

Εκεί που σμίγανε τα χέρια τους οι μύστες ευλαβικά πριν μπουν στο θυσιαστήριο

Το σύνθημα έχει δοθεί από καιρό: ΧΤΙΣΤΕ, ΒΡΩΜΙΣΤΕ, ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΤΕ. Και προφανώς η ιστορία των αυθαιρέτων, των Κουρουπιητών, των Ασωπών, των πυρκαγιών, των βυθισμένων Sea Diamond, της ανπιπαροχής και της γιγάντωσης του Λεκανοπεδίου πάει πολύ μακριά στο παρελθόν και οι ευθύνες ανήκουν σε όλες τις μεταπολεμικές κυβερνήσεις για τις οποίες οι προτεραιότητες της αναπτυξιακής μηχανής δεν άφησαν ούτε στο παραμικρό να προχωρήσει καμία ουσιαστική ενέργεια για τη προστασία του περιβάλλοντος.

τώρα πετάνε αποσιγάρα οι τουρίστες και το καινούργιο πάν να δουν διυλιστήριο.

Όμως σήμερα το πράγμα έχει φτάσει στο ως εδώ και μη παρ' έκει. Όταν πλέον η αλλαγή του κλίματος και μια σειρά παραγόντων που αναμένεται να δημιουργήσουν μη αναστρέψιμες συνέπειες για το περιβάλλον κρούουν τον κώδωνα, μια κυβέρνηση που επιμένει ασύστολα στην υπεράσπιση των αναπτυξιακών προτεραιοτήτων, αδιαφορώντας πλήρως για τα θέματα του περιβάλλοντος δεν μπορεί παρά να χαρακτηριστεί εγκληματική.

Εκεί που η θάλασσα γινόταν ευλογία κι ήταν ευχή του κάμπου τα βελάσματα

Γιατί τι άλλο μπορεί να χαρακτηρίσουμε παρά ως έγκλημα:

- την προσπάθεια για αλλαγή του άρθρου 24 του συντάγματος για τα δάση που έδωσε το σύνθημα το περσινό καλοκαίρι σε κάθε επίδοξο δασοκτόνο, να κάψει τη Πελοπόννησο, τη Πάρνηθα, το Πήλιο.
- το νέο χωροταξικό σχέδιο που στοχεύει στο να τσιμεντοποιήσει ό,τι έχει μείνει ελεύθερο και ανεκμετάλλευτο σε αυτή τη χώρα ειδικά στις παράκτιες και νησιωτικές περιοχές.
- την επιλογή κατασκευής λιθανθρακικών μονάδων τόσο από τη ΔΕΗ όσο και από ιδιώτες σε όλη την Ελλάδα
- την απόλυτη υποστήριξη των ιδιωτικών κεφαλαίων που θέλουν τη τσιμεντοποίηση και των τελευταίων ελεύθερων χώρων στην Αττική (Ελληνικό, Νομισματοκοπείο, Πάρκο Γουδί, Βίλα Ζωγράφου κ.α.)
- την εσκεμμένη αποδυνάμωση κάθε κρατικού ελεγκτικού μηχανισμού για το περιβάλλον
- την αδιαφορία του ΥΠΕΧΩΔΕ να λειτουργήσει συστήματα ελέγχου και την επιβολή προστίμων και κλεισίματος σε όσους ρυπαίνουν
- την αδιαφορία του ούτε καν να εκπονήσει τις απαραίτητες μελέτες στρατηγικής παρακολούθησης που απορρέουν από τις λεγόμενες Ευρωπαϊκές Οδηγίες για το Περιβάλλον για να έχει μια εικόνα τι του γίνεται

τώρα καμιόνια κουβαλάν στα ναυπηγεία άδεια κορμιά σιδηρικά παιδιά κι ελάσματα.

Οι ευθύνες έχουν και ονοματεπώνυμο έχουν όμως και ηθικό αυτοουργό και συνενόχους στο διεθνές στερέωμα. Γιατί μπορεί ο Καραμανλής να συνέδεσε το όνομά του με το κάψιμο της μισής Ελλάδας, ο Σουφλιάς με την διεθνή κατακραυγή για το Κιότο αλλά μην ξεχνούμε ότι στην Ελλάδα μεταπολεμικά επικράτησε συγκεκριμένο οικονομικό – πολιτικό και κοινωνικό σύστημα και μπλοκ εξουσίας, ενώ διεθνώς το νεοφιλελεύθερο laissez faire και οι διεθνείς οικονομικοί ανταγωνισμοί για το κυνήγι του κέρδους ανέλαβαν επάξια τη σκυτάλη της καταστροφής από τον καιρό που ΗΠΑ και ΕΣΣΔ κατέστρεφαν ασύστολα το περιβάλλον για να δουν ποιος θα φθάσει πρώτος στο φεγγάρι.

Κοιμήσου Περσεφόνη στην αγκαλιά της γης στου κόσμου το μπαλκόνι ποτέ μην ξαναβγεις.

Παρά την απαισιόδοξη προτροπή του ποιητή, τα πράγματα είναι αρκετά ελπιδοφόρα. Και προφανώς η ελπίδα δεν βρίσκεται ούτε στις κυβερνητικά χρηματοδοτούμενες ΜΚΟ, ούτε στις πράσινες business της ανακύκλωσης, των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, της εταιρικής κοινωνικής ευθύνης και άλλων σαχλαμαρών που ακούγονται που το μόνο που καταφέρνουν είναι να χρυσώσουν το χάπι στους ανισχυόντες.

Το μέλλον και η ελπίδα είναι στο γεγονός ότι όλα και περισσότερος κόσμος, νέοι, εργαζόμενοι οργανώνονται και κινητοποιούνται μαχητικά. Η ελπίδα έρχεται από το ευχάριστο άκουσμα ότι πλέον κάθε εβδομάδα συμβαίνει και μια κινητοποίηση που πλαισιώνεται από αρκετό κόσμο. Η ελπίδα έρχεται από τον μαστιζόμενο από ανεργία νομό της Καβάλας του πληθυσμού των 80.000 όπου κατέβασε 4.000 κόσμο στο δρόμο για να μη χτιστεί εργοστάσιο λιθάνθρακα. Η ελπίδα έρχεται από τη νίκη των συνδικαλιστών της ΔΕΗ που εμπόδισαν στο να μην κατασκευαστούν τέτοιες μονάδες στη χώρα. Το ζητούμενο είναι, αν τα κινήματα αυτά, θα βαθύνουν τη κριτική τους και θα μπορέσουν να αμφισβητήσουν με ριζοσπαστικό τρόπο τις αιτίες που γεννούν τη καταστροφή. Στη μάχη αυτή οι μηχανικοί μπορούν να συμβάλλουν με πολύτιμο τρόπο τόσο αποκαλύπτοντας τις συνέπειες όσο και προτείνοντας λύσεις ενάντια στο κυρίαρχο μοντέλο οικονομικής ανάπτυξης, ενάντια στη κυρίαρχη επιστημονική εκδοχή, που καταστρέφει.